

“L’Església té el deure de mantenir a casa i ben visible la làmpada de l’esperança”

Dij, 16/10/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 15 d'octubre de 2014

Estimats germans i germanes, bon dia.

Durant aquest temps hem parlat de l’Església, de la nostra santa mare Església, jeràrquica, el poble de Déu en camí. Avui volem preguntar-nos: a la fi, què serà del poble de Déu? Què serà de cadascú de nosaltres? Què hem d’esperar-nos?

L’apòstol Pau encoratja els cristians de la comunitat de Tesalònica que es feien aquestes mateixes preguntes i després de la seva argumentació deien aquestes paraules que estan entre les més boniques del Nou Testament: “I d’aquesta manera estarem sempre amb el Senyor!” (1Ts 4,17). Són paraules senzilles, però amb una densitat d’esperança molt gran! És emblemàtic com en el llibre de l’Apocalipsi Joan recollint la intuïció dels Profetes, descriu la dimensió última, definitiva, en els termes de la “Jerusalem nova, que baixa del cel, de Déu, disposada com una esposa s’engalana pel seu espòs” (Ap 21,2). Vet aquí allò que ens espera! I heus aquí, també que és l’Església: és el poble de Déu que segueix el Senyor Jesús i que es prepara, dia rere dia, per a la trobada amb ell, com una esposa amb el seu espòs. I no és tan sols una manera de dir: seran unes autèntiques i verdaderes núpcies! Sí, perquè Crist, fent-se home com nosaltres i fent de tots nosaltres una única cosa amb ell, amb la seva mort i la seva resurrecció, ens ha verament esposat i ha fet de nosaltres com a poble, la seva esposa. I això no és res més que la realització del disseny de comunió i d’amor teixit per Déu en el curs de tota la història, la història del poble de Déu i també la història de cadascun de nosaltres. I és el Senyor qui porta endavant això.

Hi ha un altre element, però que ens conforta ulteriorment i que ens obre el cor: Joan ens diu que en l’Església, esposa de Crist es fa visible la “Jerusalem nova”. Això vol dir que l’Església, a més d’esposa, és cridada a convertir-se en ciutat, símbol per excel·lència de la convivència i de la capacitat de relació humanes. Què bonic, al mateix temps, poder ja contemplar, segons una altra imatge tan suggestiva de l’Apocalipsi, totes les gents i tots els pobles congregats junts en aquesta ciutat, com en una tenda, la tenda de Déu” (Cfr Ap 21,3)! I en aquest marc gloriós no hi haurà més soledats, prevaricacions ni distincions de cap gènere –de natura social, ètnica o religiosa- sinó que serem tots una sola cosa amb Crist.

En presència d’aquest escenari inaudit i meravellós, el nostre cor no pot més que sentir-se refermat fortament en l’esperança. Veieu, l’esperança cristiana no és simplement un desig, un auspici, no és optimisme: per a un cristià l’esperança és espera, espera fervent de la realització última i definitiva d’un misteri, el misteri de l’amor de Déu, en el qual hem nascut i ja vivim. I és espera d’alguna cosa que està per arribar: és el Crist Senyor que es fa sempre més proper a nosaltres, dia rere dia i que ve a introduir-nos finalment en la plenitud de la seva comunió i de la seva pau. L’Església té doncs el deure de mantenir a casa i ben visible la làmpada de l’esperança, perquè pugui seguir lluint com a signe segur de salvació i pugui il·luminar a tota la humanitat el camí que porta a la trobada amb el rostre

misericordiós de Déu.

Estimats germans i germanes, vet aquí que esperem: que Jesús torni! L'Església esposa espera el seu espòs! Però hem de preguntar-nos, amb molta sinceritat: som realment testimonis lluminosos i creïbles d'aquesta espera, d'aquesta esperança? Les nostres comunitats viuen sempre en el signe de la presència del Senyor Jesús i en l'espera calorosa de la seva vinguda o apareixen cansades, ensopides, sota el pes de la fatiga i de la resignació? Correm també nosaltres el risc d'exhaurir l'oli de la fe i l'oli de la joia? Estiguem atents!

Invocuem la Verge Maria, mare de l'esperança i reina del cel perquè ens mantingui sempre en una actitud d'escolta i d'espera, per tal de poder ser ara impregnats de l'amor de Crist i formar part un dia de joia sense fi, en la plena comunió de Déu i no us oblideu, mai oblideu: "i d'aquesta manera estarem sempre amb el Senyor". (1Ts 4,17).

Traducció: Amèlia Muñoz -Catalunya Religió